

fremhævede, hvad det ærede Medlem Hr. Rode ganske synes at se bort fra, Sir Charles Marling paa hele Kommissionens Vegne stærkt Nødvendigheden af Garantier for at sikre den dansksindede Del af Befolkningen i 2den Zone mod Forfølgelser og Chikanerier. Hvorledes dette nærmere skulde udformes, derom indeholdt Kommissionens Indstilling intet. Men overfor Udenrigsminister Harald Scavenius havde Minister Claudel, der først rejste til Paris den 7. Maj, samme Dag som Professor Vinding Kruse, medens Sir Charles Marling allerede var rejst den 25. April, ladet forstaa, at man ikke burde forholde sig passiv, men søge at vække Sympati for at opnaa det mest mulige. Dette laa ganske paa Linie med alle de Meddelelser, der i sidste Halvdel af April Maaned var indgaaet til Udenrigsministeriet fra Gesandtskabet i Paris, hvorom der findes fyldige Oplysninger i den nu offentliggjorte aktmæssige Fremstilling. Generalsekretæren i det franske Udenrigsministerium havde herefter sagt til Gesandten, at man kun vilde handle i Forstaaelse med den danske Regering, og at det vilde være af Interesse at kende den danske Regerings Ønsker, navnlig med Hensyn til Flensborg. Og Dagen efter havde ifølge Gesandstens Indberetning Generalsekretæren spontant — dette fremhæves stærkt — udtalt, at man ønskede at holde sig i Føling med den danske Regering. Gesandten var — ifølge hans egen Indberetning — „stadig blevet stillet overfor Spørgsmaalet om, hvad man ønskede i Danmark med Hensyn til 2den Zone og Flensborg. Særlig denne sidste Bys Skæbne laa de forskellige, som i det franske Udenrigsministerium beskæftigede sig med Slesvig, stærkt paa Sinde. Gesandten maatte naturligvis overfor disse Udtalelser hen-vise til Ministeriet Friis' begrænsede Mandat, men saa i de overfor ham fremsatte Ytringer „en Antydning af, at man ventede, at den kommende danske Regering vilde have bestemte Tanker om en Ordning af Flensborg og 2den Zone“. Man ansaa — stadig ifølge Gesandstens Indberetning — 1ste Zones Sydgrænse for en meget uheldig Landegrænse. Tanken om en Internationalisering, der imidlertid ikke var forudsat i Fredstraktaten, havde fundet Støtte i den engelske Presse, medens der endnu ikke forelaa Udtalelser angaaende den engelske Regerings Stilling. Kort sagt, Stillingen var ved Ministeriet Neergaards Tiltræden saadan, at det — trods alle Vanskeligheder — ikke paa Forhaand kunde siges at være fuldkommen haabløst at forsøge at opnaa

en saa effektiv Sikring som muligt af Danskheden i Mellemslesvig. Man kunde efter de foreliggende Meddelelser regne med Sympati og Støtte fra Frankrigs Side. Særlig de gentagne Udtalelser fra Generalsekretær Paléologues Side, som gengives i Telegrammerne af 16. og 17. April, er Beviser herfor. Jeg ønsker særlig at understrege disse Udtalelser, fordi Generalsekretær Paléologues Opfattelse heller ikke senere faldt sammen med Direktør Laroche. Det er fuldstændig rigtigt, at Direktør Laroche, der paa Grund af sin varme Interesse for det danske Slesvigs Sag under den belgisk-slesvigske Kommissions Forhandlinger paa Fredskonferencen har Krav paa alle danske Sønderjyders Taknemmelighed, var af den Opfattelse, at Internationaliseringen af 2den Zone ikke alene var uigennemførlig, men heller ikke burde tilstræbes, og at de Forsøg paa Internationalisering, der hidtil var gjort, f. Eks. i Tanger, viste, at denne Styrelsesform var „un nid à procès“. Det er rigtigt, at Hr. Laroche ikke ansaa en Internationalisering for levedygtig, og at han mente, at denne endog kunde medføre Fare for, at Danmark i Længden mistede hele eller Dele af Nord-slesvig. Men dette var kun Hr. Laroche's Mening. Den deltes ingenlunde af den tidligere Formand for den belgisk-slesvigske Kommission, André Tardieu, der som bekendt har øvet en væsentlig Indflydelse paa Versailles-Traktatens Udformning, lige saa lidt som den deltes af Generalsekretær Paléologue, hvis Udtalelser ikke paa noget Punkt faldt sammen med den af hans undergivne, Hr. Laroche, hævdede Opfattelse. Tværtimod. Dette viser sig tydeligt nok af de nævnte Telegrammer af 16. og 17. April, ligesom det fandt Udtryk i Generalsekretærens Udtalelser saa sent som den 21. Maj.

Allerede paa Ambassadørkonferencens 2det Møde den 8. Maj var den af Sir Charles Marling og Hr. von Sydow foreslaede Grænse vedtaget, uden at den franske Kommissær overhovedet var blevet hørt. Men denne Afgørelse havde i og for sig intet som helst med Internationaliseringen at gøre og præjudicerede ingenlunde denne, og det er derfor ganske uberettiget at angribe Internationaliseringsplanerne ud fra den Opfattelse, at det allerede paa det allertidligste Tidspunkt havde maattet staa klart, at de var ganske uigennemførlige. Naar der ikke opnaaedes noget Resultat, skyldtes dette udelukkende den storpolitiske Situation, der var skabt med den nye Fase i Udviklingen af Forholdet mellem de to vestlige Ententemagter. Forholdet var netop den Gang i Foraaret 1920 paa